

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 511

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 24 iulie 2012

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
153.	— Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului	și ale art. 127 alin. (2 ¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal 5–6
523.	— Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului	Decizia nr. 422 din 3 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2010 privind destinația sumelor provenite din recuperarea unor drepturi valutare ale României 7–8
		Decizia nr. 473 din 8 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă 9–10
		Decizia nr. 497 din 10 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale 10–12
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 410 din 3 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 210 alin. (1) lit. e), art. 215 alin. (3), art. 216, art. 217 alin. (1) și alin. (3) lit. a) și k) și art. 219 lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	3–5	Opinie separată 13–14
Decizia nr. 413 din 3 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal		Decizia nr. 546 din 24 mai 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale 14–15

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE**privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41 din 5 iulie 2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 5 iulie 2012, cu următoarele modificări și completări:

1. **La articolul I, punctul 1 se abrogă.**2. **La articolul I punctul 2, articolul 23 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 23. — Pentru organizarea și desfășurarea referendumului, în termen de 5 zile de la data stabilirii zilei referendumului se înființează, după caz: Biroul Electoral Central, birouri electorale de circumscripție, oficii electorale ale sectoarelor municipiului București, biroul electoral pentru secțiile de votare organizate în afara țării, precum și birouri electorale ale secțiilor de votare.”

3. **La articolul I punctul 4, alineatele (1) și (2) ale articolului 26 se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„Art. 26. — (1) În cazul referendumului național, birourile electorale de circumscripție ale județelor și al municipiului București, oficiile electorale ale sectoarelor municipiului București și biroul electoral pentru secțiile de votare organizate în afara țării se compun dintr-un președinte și cel mult 6 delegați ai partidelor politice reprezentate în Parlament; în cazul referendumului local, birourile electorale de circumscripție ale

județelor și al municipiului București, ale comunelor, orașelor și municipiilor, sectoarelor municipiului București, precum și birourile electorale ale secțiilor de votare se compun dintr-un președinte și cel mult 6 delegați ai partidelor politice reprezentate în consiliul local sau județean.

(2) Președinții birourilor electorale de circumscripție ale județelor și al municipiului București, al biroului electoral pentru secțiile de votare organizate în afara țării, precum și cei ai oficiilor electorale ale sectoarelor municipiului București sunt stabiliți de către președintele tribunalului județean sau al municipiului București, după caz, în cel mult 3 zile de la stabilirea zilei referendumului, prin tragere la sorti.”

4. **La articolul I, după punctul 5 se introduc două noi puncte, punctele 5¹ și 5², cu următorul cuprins:**

„5¹. **La articolul 32, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:**

«Art. 32. — (1) În ziua referendumului, la ora 6,00, președintele biroului electoral al secției de votare, în prezența celorlalți membri, verifică urnele, existența listelor electorale, a buletinelor de vot și a ștampilelor, după care închide și sigilează urnele, aplicând ștampila de control a secției de votare.»

5². **Articolul 34 se modifică și va avea următorul cuprins:**

«Art. 34. — Scrutinul se va deschide la ora 7,00 și se va încheia la ora 23,00.»”

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU ȘTEFAN ZGONEA

București, 24 iulie 2012.

Nr. 153.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

PETRU FILIP

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET**pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

— interimar —

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 24 iulie 2012.

Nr. 523.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 410**

din 3 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 210 alin. (1) lit. e), art. 215 alin. (3), art. 216, art. 217 alin. (1) și alin. (3) lit. a) și k) și art. 219 lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 210 alin. (1) lit. e), art. 215 alin. (3), art. 216, art. 217 alin. (1) și alin. (3) lit. a) și k) și art. 219 lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Niculina Toader în Dosarul nr. 4.430/114/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 779D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 4.430/114/2009, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 210 alin. (1) lit. e), art. 215 alin. (3), art. 216, art. 217 alin. (1) și alin. (3) lit. a) și k) și art. 219 lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Niculina Toader.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât nu definesc în ce constă „pachetul de servicii minimale”, neexistând o contraechivalență a plăților solicitate de casele de asigurări pentru aceste servicii, ce ar trebui să echivaleze cu cotele de 6,5%, respectiv 5,5%.

Prin aplicarea acestor cote procentuale, liber-profesioniștilor li se impune o plată dublă; prin sistemul de coplată se impune o plată dublă și se ajunge la o îmbogățire fără just temei pentru casele de asigurări de sănătate, fiind încălcat dreptul de proprietate garantat de prevederile constituționale ale art. 44. În continuare, arată că dispozițiile art. 91 alin. (1) din Ordonanța

Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din Constituție.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că preținsele critici de neconstituționalitate susținute de către autoarea excepției de neconstituționalitate vizează obligația sa, în calitate de avocat, de a contribui la sistemul public de asigurări sociale de sănătate. Sub acest aspect, Curtea Constituțională a mai fost sesizată cu excepții de neconstituționalitate a altor dispoziții din Legea nr. 95/2006, ce au fost respinse prin deciziile nr. 125/2007, nr. 334/2009, nr. 428/2009, nr. 446/2009, nr. 775/2009 și nr. 1.011/2009.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 210 alin. (1) lit. e), art. 215 alin. (3), art. 216, art. 217 alin. (1) și alin. (3) lit. a) și k) și art. 219 lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, și art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007.

Aceste texte de lege au următorul conținut:

— Art. 210 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 95/2006: „(1) În înțelesul prezentului titlu, termenii și noțiunile folosite au următoarele semnificații: [...]”

e) pachetul minimal de servicii — se acordă persoanelor care nu fac dovada calității de asigurat și cuprinde servicii medicale numai în cazul urgențelor medico-chirurgicale și al bolilor cu potențial edemo-epidemic, inclusiv cele prevăzute în Programul național de imunizare, monitorizarea evoluției sarcinii și a lăuzei, servicii de planificare familială, stabilite prin contractul-cadru;”;

— Art. 215 alin. (3) din Legea nr. 95/2006: „Persoanele fizice care realizează venituri din activități independente, venituri din agricultură și silvicultură, venituri din cedarea folosinței bunurilor,

din dividende și dobânzi, din drepturi de proprietate intelectuală sau alte venituri care se supun impozitului pe venit sunt obligate să depună la casele de asigurări de sănătate cu care au încheiat contractul de asigurare declarații privind obligațiile față de fond.”;

— Art. 216 din Legea nr. 95/2006: „În cazul neachitării la termen, potrivit legii, a contribuțiilor datorate fondului de către persoanele fizice, altele decât cele pentru care colectarea veniturilor se face de Agenția Națională de Administrare Fiscală, denumită în continuare ANAF, CNAS, prin casele de asigurări sau persoane fizice ori juridice specializate, procedează la aplicarea măsurilor de executare silită pentru încasarea sumelor convenite Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 217 alin. (1) și alin. (3) lit. a) și lit. k) din Legea nr. 95/2006: „(1) Asigurații au dreptul la un pachet de servicii de bază în condițiile prezentei legi. (...)”

(3) Contractul-cadru reglementează, în principal, condițiile acordării asistenței medicale cu privire la:

a) pachetul de servicii de bază la care au dreptul persoanele asigurate; (...)

k) coplata pentru unele servicii medicale.”;

— Art. 219 lit. g) din Legea nr. 95/2006: „Obligațiile asiguraților pentru a putea beneficia de drepturile prevăzute la art. 218 sunt următoarele: (...)”

g) să achite contribuția datorată fondului și suma reprezentând coplata, în condițiile stabilite prin contractul-cadru și prin normele de aplicare a acestuia.”;

— Art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003: „Dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată și art. 139 alin. (3) referitoare la impozite, taxe și alte contribuții.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta a fost ridicată într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unui recurs împotriva unei sentințe pronunțate de Tribunalul Buzău prin care a fost admisă contestația autoarei excepției, fiind exonerată de plata sumei de 14.849 lei, reprezentând contribuția de asigurare de sănătate și dobânda aferentă.

De asemenea, Curtea reține că dispozițiile art. 210 alin. (1) lit. e) și ale art. 217 alin. (1) și alin. (3) lit. a) și k) din Legea nr. 95/2006 se referă la semnificația unor termeni și noțiuni folosite în lege, precum pachetul minimal de servicii, și la dreptul asiguraților la un pachet de servicii de bază în condițiile legii.

Astfel, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 210 alin. (1) lit. e) și ale art. 217 alin. (1) și alin. (3) lit. a) și k) din Legea nr. 95/2006 nu respectă exigențele prevăzute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, care prevăd că instanța de contencios constituțional decide „*asupra excepțiilor (...), care are legătură cu soluționarea cauzei (...)*”.

Așa fiind, în temeiul art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 210 alin. (1) lit. e) și ale art. 217 alin. (1) și alin. (3) lit. a) și k) din Legea nr. 95/2006.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a art. 215 alin. (3), art. 216 și art. 219 lit. g) din Legea nr. 95/2006, Curtea constată că, în esență, autoarea acesteia este nemulțumită de obligația ce îi revine de a plăti contribuția la fondul asigurărilor sociale de sănătate.

Referitor la acest aspect, instanța de contencios constituțional a reținut că obligativitatea plății contribuției pentru asigurările sociale de sănătate trebuie analizată în legătură cu un alt principiu ce stă la baza acestui sistem, anume cel al solidarității. Astfel, datorită solidarității celor care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate.

Atât principiul obligativității, cât și cel al solidarității reprezintă o expresie a prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății, precum și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor.

Totodată, este firesc ca valoarea contribuției să difere de la persoană la persoană, în funcție de quantumul veniturilor realizate. Această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectiv deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, aplicabil în materia asigurărilor sociale de sănătate.

De asemenea, Curtea a reținut că principiul constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale pentru suportarea cheltuielilor publice impune diferențierea contribuției persoanelor care realizează venituri mai mari. De altfel, cota de contribuție, exprimată procentual, este unică, neavând caracter progresiv, astfel că diferența valorică a contribuției este determinată de nivelul diferit al venitului.

În sfârșit, Curtea a statuat că legiuitorul, având în vedere situația specifică a diferitelor categorii de persoane asigurate, în funcție de proveniența veniturilor, a înțeles să instituie un tratament juridic diferențiat sub aspectul veniturilor în raport cu care se stabilește contribuția lunară.

În acest sens s-a pronunțat Curtea, de exemplu, prin Decizia nr. 1.011 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, Decizia nr. 934 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2007, și Decizia nr. 243 din 17 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 3 mai 2011.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea constată că instanța de contencios constituțional a statuat de nenumărate ori în sensul că aceste dispoziții sunt constituționale. Exemple în acest sens sunt Decizia nr. 838 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 566 din 11 august 2010, Decizia nr. 258 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2010, și Decizia nr. 248 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 20 mai 2010.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să determine o reconsiderare a acestei jurisprudențe, atât considerentele acelei decizii, cât și soluția pronunțată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 210 alin. (1) lit. e) și ale art. 217 alin. (1) și alin. (3) lit. a) și k) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Niculina Toader în Dosarul nr. 4.430/114/2009 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (3), art. 216 și art. 219 lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și ale art. 91 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 413

din 3 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 9.302/63/2010, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Andrei Rivelino Văsuică într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2009 contravine prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4), deoarece nu a existat urgența necesară adoptării acestei ordonanțe. În continuare, arată că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44, art. 45 și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a). Astfel, se permite organelor fiscale să încalce dreptul de proprietate privată prin îngrădirea dreptului de a dispune de bunurile imobile aflate în patrimoniul personal. Totodată, textul permite impunerea, în mod unilateral, de către organele fiscale a calității de persoană impozabilă unei persoane fizice.

Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Andrei Rivelino Văsuică în Dosarul nr. 9.302/63/2010 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 849D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Deși instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că autorul excepției critică această ordonanță în ansamblu, precum și dispozițiile art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 13 octombrie 2009, și art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003.

Dispozițiile art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal au următorul conținut: „*Situațiile în care persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile devin persoane impozabile sunt explicitate prin norme.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorii excepției invocă prevederile constituționale ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 45 referitoare la libertatea economică, art. 115 alin. (4) referitoare la delegarea legislativă și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a) referitoare la economie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 127 alin. (2¹) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Andrei Rivelino Văsuică în Dosarul nr. 9.302/63/2010 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Examinând excepția de neconstituționalitate din perspectiva criticii extrinseci formulate de autorul excepției, Curtea constată că Guvernul a motivat în preambulul ordonanței de urgență situația extraordinară, astfel încât nu poate fi reținută critica potrivit căreia dispozițiile actului normativ contravin prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție.

În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale ale art. 45 și art. 135 alin. (1) și alin. (2) lit. a), Curtea constată că libertatea economică reglementată de prevederile art. 45 din Legea fundamentală nu este absolută; atât accesul liber al persoanei la o activitate economică, cât și exercitarea acestuia se desfășoară „în condițiile legii”. De asemenea, prevederile constituționale ale art. 135 alin. (1), potrivit cărora economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență, trebuie interpretate și aplicate în concordanță cu cele ale alin. (2) lit. a) și b) din același articol, care prevăd obligația statului de a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, precum și protejarea intereselor naționale în activitatea economică.

În ceea ce privește invocarea prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată, Curtea constată că persoanele fizice nu se consideră că realizează o activitate economică în sfera de aplicare a TVA-ului atunci când obțin venituri din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri care au fost folosite de către acestea pentru scopuri personale. Persoana fizică se consideră că realizează o activitate economică din exploatarea bunurilor corporale sau necorporale numai dacă sunt îndeplinite anumite criterii, criterii avute în vedere de către organul fiscal la calificarea unei persoane fizice ca fiind persoană impozabilă. Astfel, persoana respectivă trebuie să acționeze ca atare, de o manieră independentă, și activitatea respectivă să fie desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, în sensul art. 127 alin. (2) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. Numai constatând îndeplinirea acestor cerințe, persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile pot fi calificate ca fiind persoane impozabile. Or, este firesc ca organul fiscal să poată realiza această calificare, tocmai pentru a nu se permite eludarea dispozițiilor legale referitoare la contribuțiile fiscale aplicabile.

Așa fiind, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 422

din 3 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2010 privind destinația sumelor provenite din recuperarea unor drepturi valutare ale României

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2010 privind destinația sumelor provenite din recuperarea unor drepturi valutare ale României, excepție ridicată de Societatea Comercială Prodexport — S.A. din București în Dosarul nr. 8.000/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.101D/2011.

La apelul nominal răspunde pentru autorul excepției consilierul juridic, cu delegație depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul consilierului juridic, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Autorul excepției de neconstituționalitate pornește de la o comparație între Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2010 și Legea nr. 247/2005, afirmând că se operează o expropriere. Diferența de redactare provine din aplicarea dispozițiilor legale referitoare la denominare și nu reprezintă o expropriere.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 septembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 8.000/2/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2010 privind destinația sumelor provenite din recuperarea unor drepturi valutare ale României**, excepție ridicată de Societatea Comercială Prodexport — S.A. din București într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unui recurs declarat împotriva sentinței civile pronunțate de Curtea de Apel București prin care a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea reclamantei ce viza anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1.638/2008.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că intervenția statului prin Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 91/2010 a urmărit reducerea valorii sumelor datorate de statul Irak către societățile exportatoare din România. Astfel, dispoziția legală criticată reprezintă o adevărată expropriere, o măsură de trecere silită în proprietatea publică a unor bunuri, încălcându-se prevederile art. 44 din Constituție. Modul de calcul stabilit prin prevederea contestată introduce o măsură care încalcă regulile pieței libere, încalcă dreptul societății la liberă concurență și o pune într-o situație defavorizantă, discriminatorie față de ceilalți operatori economici de pe piața liberă.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal arată că, în preambulul actului normativ contestat, adoptarea măsurii prin ordonanța de urgență se justifică prin prisma asigurării condițiilor ca Fondul Proprietatea să devină operațional într-o perioadă cât mai scurtă de timp. De asemenea, dispozițiile art. 1 și 2 din ordonanța de urgență se subsumează dreptului de apreciere de care dispune statul din perspectiva necesității de a asigura un just echilibru între interesul privat al unor operatori economici și un interes public superior, constând în asigurarea resurselor și eficientizarea procesului de justă despăgubire a foștilor proprietari.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Apreciază că stabilirea cursului de 0,0015 lei pentru un dolar SUA, în locul cursului de 15 lei pentru un dolar SUA, stabilit inițial prin Legea nr. 247/2005, reprezintă un efect al denominării monedei naționale, iar nu o expropriere. În continuare, arată că nu poate fi reținută pretinsa încălcare a normelor și principiilor fundamentale referitoare la libertatea economică, întrucât operatorii economici trebuie să se integreze cadrulul constituțional creat în concordanță cu interesul public pe care statul este obligat să îl vegheze.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2010, din motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea constată că aceasta vizează doar dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. a) din această ordonanță de urgență. Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2010 privind destinația sumelor provenite din recuperarea unor drepturi valutare ale României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 20 octombrie 2010, cu următorul conținut: „(1) *Sumele rezultate din recuperarea creanțelor României provenite din activitatea de comerț exterior și cooperare economică internațională, derulată înainte de 31 decembrie 1989, prevăzute în Legea nr. 29/1994 privind autorizarea Guvernului de a aproba negocierea în vederea recuperării creanțelor României provenite din activitatea de comerț exterior și cooperare economică internațională, derulată înainte de 31 decembrie 1989, cu modificările ulterioare, și sumele rezultate din recuperarea drepturilor care decurg din acordurile comerciale și de plăți guvernamentale și aranjamente tehnice bancare corespunzătoare, prevăzute în Ordonanța Guvernului nr. 59/1994 privind reglementarea operațiunilor de import-export care se derulează prin cliring, barter și cooperare economică internațională în baza acordurilor comerciale și de plăți guvernamentale, republicată, se fac venit la bugetul de stat după reținerea următoarelor cheltuieli;*”.

a) *cheltuielile convenite operatorilor economici exportatori, stabilite pe baza cursului de 0,0015 lei pentru un dolar SUA, ale căror credite nu au fost preluate la datoria publică în baza Legii nr. 7/1992 privind acoperirea financiară a obligațiilor statului rămase neregularizate la 31 decembrie 1990 și preluarea de către stat și băncile comerciale a pierderilor înregistrate în anii 1989 și 1990 de agenții economici cu capital de stat, precum și a creditelor bancare neperformante;*”.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, art. 45 referitoare la libertatea economică și art. 135 referitoare la economie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2010 privind destinația sumelor provenite din recuperarea unor drepturi valutare ale României, excepție ridicată de Societatea Comercială Prodexport — S.A. din București în Dosarul nr. 8.000/2/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra Proiectului de lege privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, Guvernul a decis să își angajeze răspunderea în fața Camerei Deputaților și Senatului, în temeiul art. 114 alin. (1) din Constituția României. Astfel, birourile permanente reunite au stabilit ședința comună în data de 14 iunie 2005. La data de 16 iunie 2005 a fost depusă o moțiune de cenzură inițiată, iar la data de 6 iulie 2005 Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra constituționalității legii în cadrul controlului *a priori*.

La momentul înregistrării proiectului de lege la Camera pentru dezbateri — 6 iunie 2005 — nu erau aplicabile dispozițiile Legii nr. 348/2004 privind denominarea monedei naționale, care prevedeau că moneda națională a României va fi denumită la data de 1 iulie 2005.

Astfel, Curtea constată că referirea din textul de lege criticat la „*cursul de 0,0015 lei pentru un dolar SUA*” nu vine decât să reducă valoarea nominală prevăzută de art. 9 alin. (2) din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, în acord cu Legea nr. 348/2004, fără a reprezenta o expropriere, o măsură de trecere silită în proprietatea publică a unor bunuri.

De asemenea, Curtea constată că nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia prevederea contestată introduce o măsură care încalcă regulile pieței libere, încalcă dreptul societății la liberă concurență și o pune într-o situație defavorizantă, discriminatorie față de ceilalți operatori economici de pe piața liberă. Dispoziția de lege criticată se aplică numai operatorilor economici prevăzuți în Hotărârea Guvernului nr. 732/2011 privind modificarea Hotărârii Guvernului nr. 1.638/2008 pentru aprobarea cuantumului sumelor ce urmează a fi virate Fondului „Proprietatea” și al celor decontate operatorilor economici ca urmare a îndeplinirii prevederilor Acordului bilateral dintre Guvernul României, acționând prin Ministerul Finanțelor Publice, și Republica Irak, acționând prin Ministerul Finanțelor, semnat la Amman la 18 august 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 27 iulie 2011, fără a determina o situație defavorizantă a acestora față de alți operatori economici de pe piață.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 473

din 8 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victoria Șarpe în Dosarul nr. 7.798/299/2009 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 338D/2012.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, menționând jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 1.411 din 20 octombrie 2011, pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 3.193R din 23 noiembrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 7.798/299/2009, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost invocată de Victoria Șarpe într-un dosar având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este în contradicție atât cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, cât și cu cele ale art. 284 din Codul muncii care stabilesc competența pentru soluționarea conflictelor de muncă în favoarea tribunalului în circumscripția căruia își are domiciliul sau reședința reclamantul. La stabilirea acestei competențe legiuitorul a avut în vedere înlesnirea liberului acces la justiție al salariatului. Or, în condițiile în care titlul executoriu este emis de instanța în a cărei circumscripție își are domiciliul sau reședința reclamantul, este nedrept ca executarea acestuia să se facă la sediul debitorului sau al terțului poprit. Întrucât în speță sediul debitorului este unic, în municipiul București, textul criticat limitează liberul acces la justiție al salariaților creditori, care sunt nevoiți să se deplaseze la București pentru a-și obține drepturile.

Autoarea excepției de neconstituționalitate mai consideră că prin prevederile legale criticate sunt favorizate organele de executare silită de la sediul debitorilor, adică din București, având în vedere că Societatea Comercială Petrom — S.A. nu

are în țară decât subunități fără personalitate juridică. În aceste condiții, nici organele de executare silită nu beneficiază de egalitate în fața legii.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „*Poprirea se înființează la cererea creditorului, de executorul judecătoresc de la domiciliul sau sediul debitorului ori de la domiciliul sau sediul terțului poprit.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) care consacră principiul egalității în drepturi și în art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil. De asemenea, se apreciază a fi încălcate și prevederile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate prin raportare la critici similare, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, prin Decizia nr. 273 din 21 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 aprilie 2006, și Decizia nr. 102 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 5 aprilie 2011, Curtea a statuat că textul de lege criticat stabilește competența materială și teritorială pentru soluționarea cererii creditorului de înființare a popririi. Astfel, legea atribuie competența materială de a dispune înființarea popririi executorului judecătoresc, creditorul având a alege între două birouri execuționale deopotrivă competente, cel de la domiciliul sau sediul debitorului, respectiv cel de la domiciliul sau sediul terțului poprit.

Reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul atribuțiilor sale, astfel cum sunt determinate prin dispozițiile

art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, potrivit cărora competența, procedura de judecată, inclusiv procedura executării silite, precum și căile de atac sunt prevăzute numai prin lege.

Curtea a constatat că textul de lege criticat nu încalcă prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, întrucât reglementarea este aplicabilă tuturor persoanelor aflate în situația prevăzută de ipoteza normei, fără nicio distincție sau în considerarea altor criterii, și anume creditorii deținători ai unui titlu executoriu care solicită executorului judecătoresc înființarea poprii.

De asemenea, Curtea a considerat că este neîntemeiată și critica autorilor excepției potrivit căreia reglementarea dedusă controlului îngrădește accesul liber la justiție și dreptul la un

proces echitabil, în condițiile în care art. 399 din Codul de procedură civilă prevede că împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare, oferind toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi.

Pentru motivele expuse mai sus, Curtea nu a putut reține nici încălcarea prevederilor internaționale cuprinse în art. 6 și 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Victoria Șarpe în Dosarul nr. 7.798/299/2009 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 497

din 10 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 964D/2011.

Dezbaterile au avut loc la data de 3 mai 2012 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea data, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 10 mai 2012.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Federația Sindicatelor Libere și Independente Petrom din București în Dosarul nr. 10.112/2/2010 al Curții de Apel București — Secția

Prin Încheierea din 21 martie 2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale.**

Excepția a fost invocată de Federația Sindicatelor Libere și Independente Petrom din București într-un dosar având ca obiect soluționarea unei acțiuni în contencios administrativ având ca obiect pretenții (plata unor despăgubiri).

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate afectează liberul acces la justiție al salariaților care se văd privați de calea de atac a opoziției la fuziune/divizare, în condițiile în care ei sunt titularii unor creanțe certe, lichide, dar neexigibile. Potrivit autorului excepției, eliminarea salariaților din rândul acelor persoane care pot formula opoziție s-a făcut pe baza unor criterii discriminatorii. Mai mult, prin afectarea dreptului la acces liber la justiție, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010 încalcă prevederile constituționale ale art. 115 alin. (6) care dispun că acestea nu pot afecta drepturile și libertățile prevăzute de Constituție.

Totodată, dispozițiile de lege criticate, prin aceea că prevăd soluțiile pe care judecătorul urmează să le pronunțe, sunt neconstituționale, încălcând dreptul la un proces echitabil.

De asemenea, autorul excepției mai susține că ordonanța de urgență a fost adoptată cu nerespectarea art. 115 alin. (4) din Constituție, Guvernul neputând demonstra existența unei situații extraordinare care să justifice urgența adoptării acesteia. Astfel, nu a fost demonstrată nici măcar legătura de cauzalitate dintre procedurile de diviziune/fuziune și redresarea economiei naționale.

În opinia autorului excepției, Guvernul a intervenit cu o măsură legislativă în condițiile în care Parlamentul se exprimase deja prin intermediul unei legi care le permitea salariaților să exercite dreptul de opoziție. Acest lucru este de natură să submineze rolul Parlamentului, care este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.

De asemenea, autorul mai susține că în momentul adoptării ordonanței de urgență nu a fost solicitat avizul Consiliului Legislativ și nici cel al Consiliului Economic și Social.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Totuși, din motivarea excepției de neconstituționalitate Curtea constată că aceasta vizează atât o critică de neconstituționalitate extrinsecă privind ordonanța de

urgență în ansamblul său, sub aspectul procedurii de adoptare, cât și o critică de neconstituționalitate intrinsecă ce privește, în special, art. I pct. 4 care modifică art. 243 alin. (9) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Dispozițiile legale criticate au următorul cuprins: „*Articolul 243 se modifică și va avea următorul cuprins:*

„*Art. 243 [...]*

(9) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică creanțelor de natura drepturilor salariale derivând din contractele individuale de muncă sau contractele colective de muncă aplicabile, care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1), a căror protecție se realizează potrivit dispozițiilor Legii nr. 67/2006 privind protecția drepturilor salariaților în cazul transferului întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acestora, precum și potrivit altor legi aplicabile.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 61 privind rolul Parlamentului, art. 79 privind Consiliul Legislativ, art. 115 alin. (4) și (6) privind adoptarea ordonanțelor de urgență și art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, în jurisprudența sa, Curtea a statuat că situațiile extraordinare exprimă un grad mare de abatere de la obișnuit sau comun, aspect întărit și prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată” (Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005). Curtea a mai arătat, prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, că pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public.

Cu privire la criteriul obiectiv necesar pentru aprecierea situației extraordinare, Curtea a reținut, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 255 din 11 mai 2005, că „invocarea elementului de oportunitate, prin definiție de natură subiectivă, căruia i se conferă o eficiență contributivă determinantă a urgenței, ceea ce, implicit, îl convertește în *situație extraordinară*, impune concluzia că aceasta nu are, în mod necesar și univoc, caracter obiectiv, ci poate da expresie și unor factori subiectivi, de oportunitate (...). Întrucât însă asemenea factori nu sunt cuantificabili, afirmarea existenței *situației extraordinare*, în temeiul lor sau prin convertirea lor într-o asemenea situație, conferă acesteia un caracter arbitrar, de natură să creeze dificultăți insurmontabile în legitimarea delegării legislative. S-ar ajunge, astfel, ca un criteriu de constituționalitate — *situația extraordinară* —, a cărui respectare este prin definiție supusă controlului Curții, să fie, practic, sustras unui atare control, ceea ce ar fi inadmisibil”.

Raportat la cauza de față, Curtea observă că Guvernul a motivat urgența ca fiind determinată de:

— nevoia stringentă de redresare economică în condițiile crizei economice mondiale, resimțite în mod drastic și la nivelul economiei naționale;

— procesele de reorganizare corporativă, precum fuziunea sau divizarea, presupun parcurgerea unor etape specifice, conform prevederilor în vigoare ale Legii nr. 31/1990 privind

societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, care reclamă respectarea unui calendar de timp apreciabil;

— actualmente, durata operațiunilor de reorganizare a societăților comerciale prin fuziune internă și transfrontalieră sau divizare este considerabilă, întârzierile fiind generate, în special, de efectul suspensiv de drept al opoziției;

— o procedură prelungită în timp limitează interesul investitorilor de a face uz de aceste mecanisme importante de reorganizare a societăților comerciale, care în foarte multe cazuri pot revitaliza nu numai societățile implicate în fuziune sau divizare, ci un întreg circuit comercial în care acestea sunt angrenate;

— gradul ridicat de încărcare a instanțelor judecătorești, ce determină soluționarea litigiilor aflate pe rolul acestora, inclusiv a opozițiilor introduse în cadrul proceselor de fuziune sau divizare, într-un interval de timp mult prea mare față de cel optim, care ar fi consonant cu principiul judecării cu celeritate a proceselor comerciale;

— salvagardarea deciziilor economice de reorganizare luate la nivelul societăților comerciale, cu respectarea în același timp a dreptului la o protecție adecvată a intereselor creditorilor societăților comerciale supuse proceselor de fuziune sau divizare.

Având în vedere jurisprudența sa cu privire la art. 115 alin. (4) din Constituție, precum și motivele invocate de Guvern, Curtea constată că există o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă și independentă de voința Guvernului. Pentru aceste motive, Curtea constată că reglementarea criticată îndeplinește exigențele urgenței prevăzute în art. 115 alin. (4) din Constituție. În aceste condiții nu se poate reține nici încălcarea art. 61 din Constituție.

În ceea ce privește critica potrivit căreia ordonanța de urgență este neconstituțională, încălcând prevederile art. 79 din Constituție, deoarece nu are avizul Consiliului Legislativ, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută. Astfel, prin Adresa nr. 1.118 din 9 septembrie 2010, Consiliul Legislativ a emis avizul favorabil referitor la proiectul de ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind

societățile comerciale, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 141 din Constituție, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010 nu conține dispoziții care pot fi încadrate în domeniile de competență ale Consiliului Economic și Social, astfel cum acestea erau prevăzute de art. 5 din Legea nr. 109/1997. Totodată, Curtea observă că, potrivit art. 141 din Constituție, „*Consiliul Economic și Social este organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare*”, iar potrivit art. 21 din Legea nr. 109/1997, „*Consiliul Economic și Social este consultat obligatoriu de către inițiatorii proiectelor de acte normative și ai proiectelor de programe și strategii nematerializate în proiecte de acte normative, din domeniul său de competență*”. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că în ceea ce privește proiectul ordonanței de urgență criticate nu era necesară solicitarea avizului Consiliului Economic și Social. Așa fiind, nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010 contravine prevederilor art. 141 din Legea fundamentală.

II. În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinseci, Curtea constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010 oferă mijloace procedurale în vederea realizării creanțelor de natura drepturilor salariale derivând din contractele individuale de muncă sau contractele colective de muncă aplicabile, această protecție realizându-se potrivit dispozițiilor Legii nr. 67/2006 privind protecția drepturilor salariaților în cazul transferului întreprinderii, al unității sau al unor părți ale acestora. Dispozițiile art. 5 din Legea nr. 67/2006 prevăd imperativ că drepturile și obligațiile cedentului, care decurg din contractele individuale de muncă și din contractul colectiv de muncă aplicabil, existente la data transferului, vor fi transferate integral cesionarului, acesta având și obligația de a respecta prevederile contractului colectiv de muncă aplicabil. Astfel, noua persoană juridică este obligată la prestarea tuturor drepturilor de natură salarială sau de altă natură pe care salariații le aveau anterior momentului fuziunii.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Federația Sindicatelor Libere și Independente Petrom din București în Dosarul nr. 10.112/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu opinia majoritară, considerăm că soluția corectă era admiterea în parte a excepției de neconstituționalitate, în temeiul dispozițiilor art. 115 alin. (6) și art. 21 alin. (1) din Constituție, pentru următoarele considerente:

1. Dreptul salariaților de a formula, ca oricare alți creditori ai societății, opoziție la fuziunea sau la divizarea entității juridice cu care au încheiate contracte individuale de muncă a fost instituit prin dispozițiile art. 243 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Acest drept, acordat prin lege de către forul legislativ suprem, poate fi înlăturat — simetric — tot printr-o lege, fiind în puterea Parlamentului de a modifica o lege pe care tot el a adoptat-o, chiar și în condițiile în care cea din urmă măsură legislativă ar avea ca obiect înlăturarea unor drepturi anterior conferite.

Într-adevăr, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție, legiuitorul primar este îndreptățit să înlătore un drept pe care tot el l-a acordat, dacă găsește oportună o asemenea măsură legislativă și dacă nu se înfrânge niciun principiu constituțional. În cazul de față, modificarea dispozițiilor art. 243 din Legea nr. 31/1990, concretizată în excluderea salariaților de la dreptul de a formula opoziție la fuziune sau divizare, poate fi justificată de necesitatea asigurării — printr-un cadru legal adecvat — a posibilității realizării rapide a operațiunilor juridice respective, în condițiile crizei economice care impune adesea restructurarea întreprinderilor în scopul eficientizării activității lor și dacă printr-o altă reglementare (Legea nr. 67/2006, menționată în considerentele deciziei) este asigurată protecția creanțelor salariaților. Or, din moment ce fuziunea sau divizarea, hotărâtă de organul colectiv de conducere al unei societăți comerciale, se realizează în scopul salvării întreprinderii sau pentru asigurarea relansării activității ei (operațiunea juridică urmărind — implicit — și apărarea drepturilor salariaților), eliminarea dreptului acestei categorii de creditori de a formula opoziția reglementată de art. 243 din Legea nr. 31/1990 nu afectează interesele salariaților, ci — dimpotrivă — este de natură a asigura atingerea cu o mai mare rapiditate a obiectivului propus (fuziunea sau divizarea, care profită și salariaților).

Dar, în situația pe care o analizăm, Guvernul a intervenit prin Ordonanța de urgență nr. 90/2010, în condițiile în care Parlamentul reglementase deja — prin intermediul unei legi — posibilitatea ca salariații să exercite dreptul de opoziție. Acest fapt este de natură să submineze rolul Parlamentului [organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării, conform art. 61 alin. (1) din Constituție], care a conferit, prin lege, anumite drepturi salariaților, or, prevederile art. 115 alin. (6) din Legea fundamentală nu permit o asemenea legislație pe calea ordonanțelor de urgență.

2. Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 4 octombrie 2010) s-a modificat textul art. 243 [care a fost completat cu alineatul (9)] în sensul că **salariații au fost excluși din categoria creditorilor care pot formula opoziție la fuziunea sau dizolvarea societății ai cărei angajați sunt.**

Înainte de această modificare operată prin ordonanța de urgență, dispozițiile art. 243 alin. (1) stipulau că: „*Oricare creditor al societății care fuzionează sau se divide, având o creanță anterioară publicării proiectului de fuziune sau de divizare, poate face opoziție în condițiile art. 62¹.*”

Dispozițiile art. 62 din Legea nr. 31/1990 prevăd că opoziția formulată va fi înaintată instanței de judecată, care este singura competentă să o soluționeze. Așadar, din textul de lege menționat rezultă că oficiul registrului comerțului este doar un intermediar care primește opoziția (formulată de un creditor) și o înaintează instanței judecătorești.

Prin urmare, instanța fiind cea care se pronunță asupra opoziției, **eliminarea dreptului salariaților de a formula opoziție la fuziune sau divizare are drept consecință directă afectarea dreptului acestora de a avea acces liber la justiție**, pentru apărarea drepturilor, (...) și a intereselor legitime [conform art. 21 alin. (1) din Constituție], drept care **nu se poate înlătura printr-o ordonanță de urgență**, pentru că art. 115 alin. (6) din Constituție prevede în mod clar că: „**Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică.**” (subl. ns.).

Este de observat că **drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale** constituie obiectul de reglementare al titlului II din Constituție, titlu din care face parte și art. 21, potrivit căruia „*orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime*”. Accesul liber la justiție constituind un drept garantat de Constituție (un drept caracterizat în doctrină ca fundamental²), afectarea lui (prin restrângere sau înlăturare directă ori indirectă³) nu poate fi produsă printr-o ordonanță de urgență, ci doar printr-o lege (așa cum am arătat mai sus).

Cu privire la sensul juridic al verbului „a afecta”, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, că acesta — sub diferite nuanțe, poate semnifica: „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”⁴.

¹ Potrivit art. 62 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale: „(1) Opoziția se face în termen de 30 de zile de la data publicării hotărârii asociațiilor sau a actului adițional modificator în Monitorul Oficial al României, Partea I IV-a, dacă prezenta lege nu prevede un alt termen. Ea se depune la oficiul registrului comerțului care, în termen de 3 zile de la data depunerii, o va menționa în registru și **o va înainta instanței judecătorești competente.**”

(2) Dispozițiile art. 133 din Legea nr. 31/1990 referitoare la suspendare se aplică în mod corespunzător. Opoziția se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, fiind aplicabile dispozițiile art. 114 alin. 5 din Codul de procedură civilă.

(3) Hotărârea pronunțată asupra opoziției este supusă numai recursului.”

² A se vedea T. Drăganu, *Liberul acces la justiție*, Editura „Lumina Lex”, București, 2003, p.16—19, precum și autorii acolo citați; P. Ionea, *Liberul acces la justiție — aspecte deosebite desprinse din jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului*, în revista „Buletinul Curții Constituționale” nr. 7/2004.

³ A se vedea M. Constantinescu, A. Iorgovan, I. Muraru, E. S. Tănăsescu, *Constituția României revizuită. Comentarii și explicații*, Editura „All Beck”, București, 2004, p. 33—34.

⁴ De asemenea, prin aceeași decizie, Curtea a mai reținut că din interpretarea textului constituțional se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că respectivele ordonanțe de urgență „nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale” și că „nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă afectează ori dacă pot produce consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin.

3. Prin urmare, înlăturarea dreptului de a formula opoziția la fuziune sau divizare, închizând practic accesul liber la justiție al salariaților, afectează dreptul constituțional garantat de art. 21 alin. (1).

Pentru considerentele expuse, apreciem că soluția corectă era aceea de admitere — în parte, în sensul arătat — a excepției

de neconstituționalitate formulate de Federația Sindicatelor Libere și Independente Petrom, întrucât Guvernul nu poate să elimine — pe calea unei ordonanțe de urgență — dreptul salariaților de a formula opoziția la fuziunea sau divizarea societății ai cărei angajați sunt, drept care reprezintă, în această situație, expresia liberului acces la justiție.

Judecător,
prof. univ. dr. **Mircea Ștefan Minea**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 546

din 24 mai 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Dumitru Opreșan în Dosarul nr. 17.593/3/2010 (nr. vechi 3.200/2011) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 903D/2011.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În acest sens, arată că aspectele invocate de autorul excepției nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci probleme de interpretare și aplicare a legii, de competența instanței de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 iunie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 17.593/3/2010 (nr. vechi 3.200/2011), **Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului**

nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.

Excepția a fost ridicată de Dumitru Opreșan cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege sunt discriminatorii în măsura în care se interpretează că drepturile prevăzute de art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 se cuvin de la datele prevăzute în art. III, iar nu de la data intrării în vigoare a ordonanței amintite.

Curtea de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, întrucât dispozițiile de lege criticate nu mai sunt în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de

asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 637 din 4 septembrie 2008, dispoziții potrivit cărora:

„(1) În situația persoanelor prevăzute la art. II, plata sumelor rezultate în urma aplicării prevederilor prezentei ordonanțe de urgență se face eșalonat, în etape, astfel:

a) octombrie 2008, în cazul persoanelor ale căror drepturi de pensie s-au deschis până în anul 1990 inclusiv;

b) februarie 2009, în cazul persoanelor ale căror drepturi de pensie s-au deschis în perioada 1991—1996 inclusiv;

c) iunie 2009, în cazul persoanelor ale căror drepturi de pensie s-au deschis în perioada 1997—31 martie 2001;

d) octombrie 2009, în cazul persoanelor ale căror drepturi de pensie s-au deschis în perioada 1 aprilie 2001—30 septembrie 2008.

(2) Punctajul mediu anual corespunzător sporului la vechimea în muncă acordat, în baza legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, pentru activități desfășurate în grupele I și/sau II de muncă se adaugă la punctajul mediu anual convenit sau aflat în plată în luna anterioară etapei de plată prevăzute la alin. (1).

(3) În situația în care cuantumul pensiei aferent punctajului mediu anual majorat conform prevederilor alin. (2) este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține cuantumul convenit sau aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de lege, se va obține un cuantum al pensiei mai mare decât acesta.”

Curtea constată că, ulterior sesizării sale cu excepția de neconstituționalitate, dispozițiile de lege criticate au fost abrogate prin prevederile art. 196 lit. a) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010. Având în vedere însă cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a se pronunța asupra

prevederilor de lege cu care a fost sesizată, aplicabile cauzei în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate.

Autorul excepției consideră că prevederile de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate prevăd că plata sumelor care se cuvin potrivit art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 se face eșalonat, pe etape, la datele prevăzute de art. III din aceeași ordonanță. Aplicarea acestor prevederi are ca efect modificarea pentru viitor a modului de calcul al pensiei, cu consecințe asupra cuantumului acesteia.

Dispozițiile art. V din actul normativ amintit dispun că „Prevederile prezentei ordonanțe de urgență intră în vigoare la data de 1 octombrie 2008.”

Autorul excepției consideră că art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 este neconstituțional în măsura în care se interpretează în sensul că drepturile prevăzute de art. II din același act normativ se acordă de la datele prevăzute de textul de lege criticat, iar nu de la intrarea în vigoare a acestui act normativ.

Or, Curtea apreciază că o astfel de interpretare nu poate fi primită de vreme ce textul de lege criticat se referă la plata drepturilor, iar nu la acordarea lor. Astfel, coroborând aceste dispoziții cu cele ale Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, Curtea constată că noțiunea de „plată” are în vedere acordarea efectivă a sumelor rezultate în urma recalculării, iar nu stabilirea momentului din care acestea se cuvin și care trebuie apreciat în funcție de data intrării în vigoare a reglementării.

Așa fiind, Curtea consideră că criticile de neconstituționalitate invocate sunt neîntemeiate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Dumitru Opreșan în Dosarul nr. 17.593/3/2010 (nr. vechi 3.200/2011) al Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 mai 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	144	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	435	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.800	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	250	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2012 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000
Autentic+ExpertMO	130	330	830	1.990	4.380	1.300	3.250	8.130	19.510	42.920

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	600	1.500	3.750	9.000	19.800
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600
Autentic+ExpertMO	150	380	950	2.280	5.020	1.500	3.750	9.380	22.510	49.520

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia

50 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

